

РЕШЕНИЕ

№ 8577

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12668** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП във вр. с чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на “МИ-СТРОЙ 22“ ЕООД с ЕИК 2051233 чрез адв. В. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005462/11.11.2025 г, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която спрямо собственик „ОТП Лизинг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е приложена мярка по 171, т. 2а буква "а" от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №014553941 и 2 бр.рег.табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподател се представлява от адв. В., която поддържа жалбата, моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт, претендира присъждане на разноски. В дадения от съда срок представя писмени бележки. Ответникът по оспорването полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР в съдебно заседание не се явява, не се представлява. В писмени бележки от 16.02.2026г пълномощник юрк.К. оспорва жалбата, като моли последната да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява, не излага становище по жалбата.

Съдът като съобрази приложените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 10.11.2025 г около 16:00ч в гр. С., по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]полицейски служители са спрели за проверка товарен автомобил И. АД 410Т, табели с рег [рег.номер на МПС] , собственост на ОТП Лизинг ЕООД с[ЕИК]. Автомобилът бил управляван от водач- П. Т. Ч., ЕГН [ЕГН], който при проверката представил свидетелство за управление на МПС №285833542, категория С. Полицейските служители извършили проверка със служебен РСОД Таблет и справка с ОДЧ и установили, че водачът е загубил правоспособността си да управлява МПС поради изчерпване на всички контролни точки по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП. За установеното нарушение на чл.150 ЗДвП на водача е съставен АУАН серия ГА №4620115, подписан от нарушителя без възражения на 10.11.2025г. Съгласно АУАН като доказателства са иззети: Данни от справка в РСОД, 2 бр.рег.табели СВ 4777КО, 1 бр. Протокол за доброволно предаване СУМПС №285833542 и свидетелство за регистрация на МПС[ЕИК].

Горните обстоятелства се установяват от съставения на същата дата 10.11.2025 г. от П. Д. Д. на длъжност мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР АУАН №4620115. Към административната преписка са приложени: справка „АИС-КАТ-Регистрация“, от която се установява, че собственик на превозно средство -товарен автомобил И. АД 410Т с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД и е вписан ползвател на превозното средство „МИ Строй 22“ ЕООД. Протокол за доброволно предаване СУМПС №285833542 от дата 10.11.2025г, в който предалият П. Т. Ч. водач дава пояснения, че не знае, че няма контролни точки.

На 11.11.2025г И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР съставила Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005462/11.11.2025 г., с която спрямо собственика на автомобила ОТП Лизинг ЕООД с ЕИК[ЕИК] е приложена мярка по 171, т. 2а буква "а" от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Съгласно същата заповед е взето в предвид, че „ОТП Лизинг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е собственик на товарен автомобил И. АД 410Т, с рег.табели [рег.номер на МПС] и ползвател е фирма „Ми Строй 22“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], чието МПС е управлявано от П. Т. Ч. с ЕГН [ЕГН] на 10.11.2025г около 16:00ч [населено място] по [улица]с посока на движение от бул. Ч. връх към бул. България. Водачът управлява без да притежава СУМПС – загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП, за което му е съставен АУАН серия ГА4620115/10.11.2025г. Предвид наличие на материалноправните предпоставки на чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП на ОТП Лизинг ЕООД е наложена ПАМ -прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Съгласно съпроводително писмо от 02.12.2025г от административния орган няма данни и информация за датата на връчването на заповедта на „ОТП Лизинг“ ЕООД.

Жалбата срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005462/11.11.2025г., изхождаща от ползвателя на ППС, е депозирана пред АССГ на 20.11.2025 г.

Като доказателства по делото са представени – жалбата с приложения – договор за финансов лизинг №2541992104970 от 26.03.2025г, с приложение А-Погасителен план, административната преписка -заверени копия от АУАН, ЗППАМ, Справка „АИС-КАТ-Регистрация“, Протокол за доброволно предаване СУМПС, възражение, Наказателно постановление №25-4332-029988/26.11.25г и заповеди относно компетентност на актосъставителя и издателя на ЗППАМ. С молба от 16.02.26г от страна на ответник е представена справка картон на водача от система АИС АНД за водач П. Т. Ч..

При така установените факти, се налагат следните правни изводи: Жалбата е допустима за разглеждане по същество като подадена от активно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Въпреки, че жалбоподател не е адресат на процесната заповед, съдът приема, че за него е налице личен и пряк интерес от оспорването. В качеството си на лизингополучател и ползвател на превозното средство, чиято регистрация е временно прекратена, „МИ-СТРОЙ 22“ ЕООД се явява непосредствено засегнато от наложената принудителна административна мярка, която го лишава от възможността да ползва изплащаното от него превозно средство. По отношение срочността на жалбата, доколкото последната не е била изпращана и респективно връчвана на жалбоподател, срокът за оспорване по чл. 149 АПК не е започнал да тече, следователно жалбата не е просрочена. Жалбата е против акт, подлежащ на съдебен контрол пред настоящия съд.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения: Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, упълномощен със заповед №513з-12086/14.10.2025г на директор на СДВР. По делото е представена заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Представена е и заповед №8121з-1632/02.12.21г, издадена от Министъра на МВР, с която определя служби за контрол по ЗДвП и определя длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят АУАН, да издават НП, да ползват технически средства и системи за измервания контрол, и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП. Съгласно заповед №513з-9572/13.09.2024г на директор на СДВР И. В. Й. е преназначена на изпълнителска длъжност – полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. В тази връзка съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия, в съответната писмена форма и съдържа изискуемите реквизити, поради което е валиден. Съдът установява, че при издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е приложена в нарушение на материалния закон.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма

на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н. управлението на притежавания от него автомобил от лице, за което са налице визираните в закона обстоятелства, в т. ч. неправомерно водач съгласно чл.150 ЗДвП, тъй като е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП и е следвало да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

В конкретния случай в представения АУАН изрично е удостоверено, че водачът при проверката е представил свидетелство за управление на МПС, като едва след справка е установено, че е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал.4 от ЗДвП. Следователно към датата на извършеното нарушение -10.11.2025г собственикът/ползвателят на ППС е предоставил управлението на превозното средство на водач, който е притежавал СУМПС, като липсват доказателства, че собственик/ползвателят е знаел/предполагал, че водачът е с отнети всички контролни точки, заради което е изгубил правоспособност и е следвало да върне СУМПС. Съгласно чл.157, ал.4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. По административната преписка са събрани доказателства, че едва на датата на установяване на нарушението, което е и датата на извършването му водачът е управлявал товарния автомобил със СУМПС, което е представено на контролните органи, горното предполага знание на предоставилия автомобила собственик/ползвател, че предоставя управлението му на правоспособен водач, притежаващ валидно за категорията на управляваното превозно средство свидетелство за управление. Едва след установяване, че същият е изгубил правоспособността си да управлява МПС поради изчерпване на всички контролни точки по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП, нарушителят доброволно на същата дата е предал СУМПС №285833542, като е записал, че не знае, че няма контролни точки. Именно предвид липсата на знание, че е налице хипотезата на чл.157, ал.4 от ЗДвП както собственика на МПС, така и за лизингополучателя в качеството му на ползвател на датата на извършване на нарушението – 10.11.2025г не би могло да се приеме, че следва да бъде приложена ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП. Хипотезата се свързва с неправомерно поведение на собственик на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал управлението на притежавания от него автомобил от неправомерно водач, в конкретния случай водач, който е изгубил всички контролни точки и не е изпълнил задължението си да върне СУМПС в съответната служба на МВР. Не са събрани доказателства, от които да се установи наличието на знание и съгласие от страна на собственика и на лизингополучателя за управлението му от лице, което вече в условията на чл.157, ал.4 от ЗДвП се явява неправомерно водач.

Действително, за прилагането на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав за налагане на ограничението наличието на субективно отношение /знание, съгласие и т. н/ на собственика/ползвателя на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка на ПАМ чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Това обаче не означава, че при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика/ползвателя на

автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна деятелност, той следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Установената конкретна фактическа обстановка формално изпълва хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, но при прилагане на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да съобразява тяхното предназначение и цел. Конкретната мярка е несъответна с целта, предвидена в чл. 171 ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения по този закон, която се преследва с прилагането ѝ, защото засяга в по-голяма степен правната сфера на нейния адресат, като по този начин превишава законоустановените цели на административната принуда /в този смисъл решение № 2975 от 28.02.2019 г. адм. дело № 12344/2018 по описа на ВАС/. С оглед на гореизложеното се установява, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005462/11.11.2025г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която е приложена мярка по 171, т. 2а буква "а" от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на делото претенцията на жалбоподател за присъждане направените по делото разноски се явява основателна, като разноски за платена държавна такса за оспорване на индивидуалния административен акт не са претендирани. Наред с това съдът намира, че следва да бъде уважено възражението на ответника за редуциране на търсеното адвокатско възнаграждение. Съгласно нормата на чл.8, ал.3 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ ЗА АДВОКАТСКА РАБОТА (ЗАГЛ. ИЗМ. - ДВ, БР. 14 ОТ 2025 Г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., поради това и като съобрази действителната фактическа сложност на делото, както и аргументите на страната за размера му, съдът намира, че следва да присъди в полза на „МИ-СТРОЙ 22“ ЕООД сумата от 1000 лева, след превалутиране 511.29 евро за платен адвокатски хонорар за процесуално представителство по делото.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005462/11.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „МИ СТРОЙ 22“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 511,29 евро /петстотин и единадесет евро и двадесет и девет цента/ разноски по делото.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП.

СЪДИЯ: